

vala: Naštevala ji je njene slabosti. — Krasu: Lepote, kinča. — Žlahtnega: Dobrega. — Se ne ozira: Nikdo te ne pogleda; nikdo se za-te ne meni. — Srčno se veseli: Veselje občuti v srcu; hudo se veseli. — Pohlevna: Ponižna. — Plavi: Vozi na plavih, ladijah. — Zavetje: Skrivališče; kraj, kjer je varen pred raznimi nezgodami. — Prestal težavo let: Kdor je umrl. — Vrednost manjša tebi ni podana: Ti nisi nič manj vredna. — Stanovitnejši: Dalje trpi; ne mine tako hitro.

e) Splošno čitanje.

f) Namen pesmi. Kaj je jablana rekla smreki? (Da nima cvetja, žlahtnega sadja, košatega vrha.) Ali je le tisto drevo kaj vredno, katero ima lepo cvetje in košat vrh? (Ne.) Torej tudi tako drevo je lahko mnoge koristi, katero nima prav lepe obleke, kakor smo ravnokar slišali od smreke. Glejte otroci, to pa rečemo lahko tudi o ljudeh. Ali so samo tisti pošteni in dobri ljudje, kateri imajo lepo obleko? Ne, tudi pod slabo obleko je lahko dobro srce.

g) Uporaba. 1.) Pesem se memorira. 2.) Pesem se napiše v nevezani besedi. 3.) Učencem se razloži, kaj je basen. 4.) Prepisejo se prašalni stavki.

Josip Novak.

Prednost pešpotovanja.

Kako željno pričakujejo ne le šolski otroci, temuč tudi učitelji velikih počitnic, je znano. Počitnice imamo ravno za to, da se nekoliko odahnemo ter razvedrimo duha. Komur je le količjak prilika dana, naj porabi počitnice dobro. —

Toliko se od malokaterega zahteva kot ravno od učitelja. Tu mora biti učitelj vse: V sili zdravnik, sodnik, inženêr, najboljši zgodovinar in geolog, filolog in vrh tega seveda dober svetovalec v vseh rečeh. Poznati mora najmanjšo rastlinico in najslabejši kamenček itd. Vsega tega si ni mogoče pridobiti v šoli, tedaj je neogibno potrebno, da se vsakdo še nadalje izobražuje sam.

Sredstev za nadaljno izobraženje imamo pa več. Izmed mnogo tacih sredstev je „potovanje“.

Ker je učitelj takorekoč „ein Mädchen für alles,“ mora poznati, vsaj v svoji domovini vsak hribček in vsak košček zemlje; kajti to je tudi zelo važno za pouk v šoli. Saj svojo domovino dobro poznati je dolžnost vsacega domoljuba.

Prav resnično je, kar trdi v števil. 12 letošnjega „Učit. Tovariša“ gosp. J. Ciperle, da ima naš narod to veliko napako, da se premalo

briga za svojo domovino. Slovenci sploh premalo potujemo po svoji domovini v ta namen, da se učimo spoznavati jo. — Že kmeta poznamo takoj, če je že prestopil katerikrat domači prag ali ne.

Slovenskim učiteljem priporočam torej med počitnicami potovanje po naši domovini. Že leta 1893. je gosp. J. Š—a v štev. 19. „Uč. Tov.“ priporočal potovanje. Tudi jaz se vjemam z dotičnim spisom vsaj deloma, le prednost dajem pešpotovanju.

Če hočemo kaj videti in to, kar smo videli v spominu ohraniti, moramo le peš potovati. Dobro je, če sta dva ali trije vkup. Jaz priporočam tako pešpotovanje le po naši domovini. Najprej je treba domačo deželo prav dobro poznati, potlej šele drugi daljni svet. Kdor še ni videl, kje Sava izvira, ni videl Cirkniškega ali Bohinjskega jezera ter ni bil še v Postojnski jami i. t. d. temu je razlaganje dotičnih beril večja muka, nego, kdor je vse to osebno videl.

V drugem oziru pa je priporočljivo tako pešpotovanje že zato, ker vém, da večina učiteljev bere časopise, v kojih se poročajo dogodki iz različnih krajev naše domovine. S koliko večjim zanimanjem kak dopis bere oni, kateri je že bil v dotičnem kraju in so mu tedaj razmere znane.

Kdor je pa že do cela že obhodil ožjo domovino, no, potem pa hajd med daljni svet, po naši širni Avstriji bodisi peš, bodisi po železnici.

Nadalje ima pešpotovanje še v zdravstvenem oziru prednost.

Znano je, da naš organizem, ako dolgo ne deluje in — le miruje, polagoma otrpne. Nasprotno pa se z rednim delovanjem ukrepi. Živci naši postanejo, če jih vadimo, zdravi in močni, ako ne, so slabi. In kako vpliva hoja na pretakanje krvi po telesu?

Onih ljudi, kateri navadno veliko sedijo, kakor učiteljev, uradnikov, dijakov i. t. d., potem pa nekaterih rokodelcev se loti prav rada „plučna tuberkuloza“. Petini vseh smrtnih slučajev je ta pogubljiva bolezen vzrok, kakor statistika uči. Zoper to bolezen je najboljši pripomoček hoja. Pešhoja je nekaka telovadba, če prav bolj enostranska. Z obilno hojo se je že marsikdo ozdravil, če je bil prej bolan. —

Mislím, da sem kolikor mogoče ob kratkem pojasnil prednost pešpotovanja in želim le, da bi učitelji slovenski uvaževali te skromne besede ter v obilnem številu pešpotovali sedaj, ko so se približale težko pričakovane počitnice. —

Jos. Petkovšek.